

[Jehan Asmussen.]

selskabsbeskatningen. Jeg forstår i og for sig godt, at det fra et par sider er blevet nævnt, at det skulle være et uheldigt tidspunkt at komme med forslag netop nu. Det er efter min mening at se forkert på tingene. Entinger, om den høje regering finder det nødvendigt at komme med, jeg håber, vi kan kalde det krisebetonede, i hvert fald aktuelt betonede afgiftskrav til folkettinget; noget helt andet er det principielle grundlag for den beskatning, som skal gælde frem i tiden, og det er jo det, det drejer sig om her, hvor man foreslår en lempelse i den ordinære aktieselskabsbeskatning. Den højtærede finansminister er i det hele taget ikke så begejstret for en sådan lempelse, og ministeren gentog nogle af de bemærkninger, som den højtærede minister fremkom med i oktober 1963, hvor ministeren herom udtalte:

„Jeg anerkender den dygtige indsats, der er præsteret i disse år, også af den del af erhvervslivet, der er organiseret som aktieselskaber. Men netop de resultater, som er nået, peger ikke i retning af, at en lempelse af beskatningen kan siges at være nødvendig.“

Det var et citat fra Folketingstidende 1963-64 sp. 741.

Jeg skal ikke på nogen måde prøve at give mig ud for at være den store skatte-tænkter, det har jeg ingen forudsætninger for. Men da jeg læste de ord, forekom det mig, at det var dog vist udtryk for en misforstået skattetænkning at ville bygge en argumentation imod en lempelse af beskatningen i en erhvervsform som aktieselskaberne på den betragtning, at det går jo godt med dem, som det går. Efter min mening må man se sådan på det, at enten er aktieselskabsbeskatningen og den dobbelte beskatningsform, som den er, gal, eller også er den rigtig. Hvis man mener, at det er en dobbeltbeskatning, som bør undgås, må man arrangere lovgivningen sådan, at man søger at undgå det, men jeg mener ikke, man kan argumentere ud fra, om aktieselskabsformens resultat er godt eller mindre godt, og sige: det går jo så godt med det dér, så behøver vi ikke at lempe på beskatningen. Jeg synes navnlig, det er uheldigt, når man — og det gælder vist egentlig fra alle sider — efterhånden er kommet dertil,

at man erkender, at det er værd at tilstræbe, at så vide kredse som muligt søger at investere i aktier, i småaktier, folkeaktier o.s.v.; så må man rent principielt også gøre, hvad man kan for at gøre det så tilløkkende som muligt at følge disse tilskyndelser.

Herudover har jeg ingen bemærkninger, men kan på de uafhængiges vegne anbefale, at man behandler spørgsmålet i et udvalg, og vi støtter som sagt venstres udformning.

Svend Haugaard: Der kan være en række af de enkeltheder, som især det ærede medlem hr. Fanger har omtalt her i dag, som det var fristende at tage op til nærmere behandling. Men jeg har læst folketingets forretningsorden for nylig, og så vidt jeg ved, er der noget med, at enkelthederne skal vente til lidt senere.

Jeg vil gerne sige lidt om det principielle og især om den principielle forskel på andelsbevægelse og aktieselskaber. Det ærede medlem hr. Ib Thyregod udtaler i den trykte fremsættelse af forslagene, at andelsbevægelsen efterhånden har fået et forretningsmæssigt concernpræg, så man ikke længere kan påpege oprindelige andelsprincipper som solidarisk hæftelse o. s. v. Det kunne egentlig være interessant at få lidt nærmere besked om, hvad dette „o. s. v.“ egentlig dækker, for mig bekendt er den solidariske hæftelse ikke noget specielt princip eller noget særlig typisk for andelsbevægelsen. Den solidariske hæftelse er jo fremtvunget, fordi man skulle låne penge, og der skulle være en vis sikkerhed, og det viste sig at være et praktisk lånegrundlag. Derimod er det mindre praktisk, hvis der skal betales underskud efter det princip; det er en helt anden side af sagen.

Det egentlige andelsprincip er — for at gentage det — at man har helt åbent medlemskab; det er jo ikke helt typisk for aktieselskaberne. Man har lige stemmeret — det er absolut ikke typisk for aktieselskaberne. Man har overskud efter indsats; det turde heller ikke være helt typisk for aktieselskabsformen, og man har begrænset forrentning af kapitalen, hvilket heller ikke er typisk for aktieselskaberne. Det er de principper, som man stadfæstede allerede i 1844, og som gælder den dag i dag; selv om man er blevet større, fordi selskabsformen i andelsselskaberne bliver mere og mere om-